

T. Godwin hoort W. Tiptaft over de Doop, en over zijn eigen doop

overgenomen uit: Gevonden door de Opperherder/ Een gezaligde zondaar door soevereine genade

T. Godwin verhaald: Ik hoorde dat een predikant genaamd William Tiptaft van Abingdon zou komen preken in het kerkje te Swindon. Mij werd verteld dat mijnheer Tiptaft nog maar pas de Kerk van Engeland had verlaten. Ik voelde een groot verlangen in mijn ziel om naar hem te gaan luisteren, in het bijzonder omdat hij ook uit de Kerk van Engeland afkomstig was, dus ik ging erheen. Toen hij begon te lezen, kwam ieder woord met kracht tot mij. Zo had ik nog nooit iemand horen lezen. Daarna begon hij zijn gebed en ik kon mijn ogen niet van hem afhouden. Vervolgens las hij deze tekst: ‘En zij zullen hen noemen het heilige volk, de verlost des HEEREN; en gij zult genoemd worden de gezochte, de stad die niet verlaten is.’ (Jes. 62:12) Vol overgave ging hij op de tekst in en sloeg alles tegen de grond wat hem in de weg stond. Dat trok hij eerst uit, haalde hij omver en vernietigde hij; daarna begon hij te zaaien. Terwijl hij verder sprak, maakte hij de kinderdoop die door besprenkeling plaatsvindt met de grond gelijk en verhief juist de Doop der gelovigen. Dit vond een sterke weerklank in mijn gemoed, want ik had erover gelezen in Gods Woord. Toen mijnheer Tiptaft de Doop aanroerde en die bekendmaakte als een Bijbelse verordening die slechts voor gelovigen is, werd mijn ziel steeds meer naar het Woord geleid om daarin te zien of hij op een waarheidsgetrouwe manier sprak over die zaken. ‘Onderzoekende dagelijks de Schriften’, om te zien ‘of deze dingen alzo waren’ (Hand. 17:11). De volgende keer dat mijn eigen dominee op bezoek kwam, sneed ik het onderwerp van de kinderdoop door besprenkeling en de Doop der gelovigen aan en ik sprak ook over de preek die ik die dierbare man Gods had horen houden. Tegen alle mensen zei ik dat ik twintig mijl zou lopen om weer zo’n preek te horen als van mijnheer Tiptaft. Daarna werd ik een bondgenoot van die dierbare man en we wandelden in liefde en vrede tot hij op 17 augustus 1864 in Abingdon overleed.

Maar nu begon de narijheid met de dominee. Hij was vol woede en afgunst jegens mij en begon me te berispen dat ik op de verkeerde weg zat, dat de leer die ik aanhing een dwaling was, dat het de leer van de duivel was. Op mijn beurt bestreed ik hem met zijn eigen woorden: hoe hij mij eerder had bekend en toevertrouwd dat hij de leer van de uitverkiezing liefhad en dat hij bevestigd dat er nooit één ziel zou gered worden als die niet was uitverkoren tot het heil. Hoe meer hij mij echter bestookte met vragen, hoe meer het Woord der waarheid in mij werd vermeerderd, naar dit woord: ‘Hoe meer zij het verdrukten, hoe meer het vermeerderde en hoe meer het wies.’ (Ex. 1:12)

Voortdurend zat hij mij dwars en viel hij mij lastig, zowel in mijn eigen huis als elders. Nadat hij de waarheid uit mijn hart had willen verbannen en besepte dat hij geen vat op mij kon krijgen omdat die waarheid in mijn hart en geweten gebrand was door de levende kracht van een levend God, keek hij me kwaad aan en zei: ‘Godwin, je laat je leiden door de duivel.’ Met ‘een zachtmoedigen en stillen geest’ (1 Petr. 3:4) antwoordde ik hem: ‘Zij het dat ik me laat leiden door de duivel, Christus is mij kostbaar, en als dat de leiding van de duivel is, moge God mijn ziel er dan nog meer van geven.’ Vanaf toen begon hij al zijn vrienden te waarschuwen om niet in mijn buurt te komen, want ik was een gevaarlijk man geworden. Ik zag in dat de vijandschap in het hart van deze arme man nog nooit was verbroken en daarom had hij een afkeer van Gods waarheid, die voor mij zo kostbaar was.

Op een zondag zei hij: ‘Godwin, jij beweert dat ik me vergis.’ Ik antwoordde hem: ‘U vergist zich ook.’ ‘In dat geval’, zo zei hij, ‘kunnen we beter eens samenkomen. Jij neemt een man

mee en ik neem een man mee.’ Hij bepaalde dat we de daaropvolgende donderdag in mijn huis bijeen zouden komen. Hij kwam, en met hem de kerkmeester en nog meer vrienden van hem. Ik had slechts één vriend van wie ik dacht dat de Heere iets aan zijn ziel had gedaan en die kwam juist met de dominee mee. Toen hij binnenkwam, wilde hij weten of er ook iemand voor mij was gekomen. Ik zei: ‘Nee, ik heb niemand uitgenodigd en dat is ook mijn voornemen niet. Ik heb het Woord der waarheid en de ogen des Heeren zijn op mij. En mijn ziel heeft zich tot God gewend om mijn getuige te zijn.’ De dominee deed toen zijn gebed, waarna ik zei: ‘Vóór u begint, zal ik u mijn geloofsbelijdenis vertellen. Ten eerste had God de Vader mijn ziel in Christus lief vóór de tijden der eeuwen en Hij gaf mij aan Christus. In de volheid des tijds heeft de Heere Jezus de wet vervuld en verheerlijkte mij, en stierf en verlost mijn ziel van al mijn zonden en ongerechtigheden. Op Gods tijd maakte de Heilige Geest mijn dode ziel levend en bracht mij, als verloren zondaar, tot Jezus en openbaarde Christus in mijn ziel als mijn Zaligmaker.’ Ik zei ook dat Christus alleen gestorven was voor Zijn volk en dat de nodigheden van het Evangelie alleen uitgaan tot de levend gemaakte zondaren. Daarna zei ik: ‘Welnu, weerspreekt u dit maar door het Woord der waarheid, als u dat kunt.’ Hij trilde en beefde met mijn oude Bijbel op zijn schoot en hijzelf, de kerkmeester en zijn vrienden waren allen in verwarring. Uiteindelijk zei hij: ‘Jij wilt wijzer zijn dan je leraar.’ En de man die hij had uitgekozen, die zogenaamd een goede vriend van me was geweest, sprak vrijuit: ‘Sommige mensen willen inderdaad wijzer worden dan hun leraars.’ Maar mijn ziel getuigde dat God de Geest alléén mijn ziel had onderwezen en dat hij er nooit iets van had verstaan. Hoe kon dat ook anders, als hij met zijn metgezellen de zaken verafschuwde die God mij had onderwezen en die mijn ziel meer liefhad dan het leven zelf? Dus ‘ik achtte op geen ding’ (Hand. 20:24).

Terwijl ik dus nog lid was van de Kerk van Engeland, bracht de Heere de Doop der gelovigen al in mijn binnenste en Hij openbaarde die in mijn ziel. Ik voelde dat ik die doop moest ondervinden. Omdat er een doopdienst zou zijn in Uffington, in Berkshire, ging ik op een koude winterochtend op pad, samen met een vriend. Ik had nog nooit zo’n doopplechtigheid gezien. Ik nam wat extra kleding mee. Bij aankomst in Uffington werd ik naar meneer W. gestuurd voor een ontmoeting met de predikant en om mijn bevindingen te delen. Ik ging met een gewillig hart, want mijn ziel was vol van de liefde van Jezus en daarom verlangde ik ernaar in Zijn inzettingen te wandelen. Ik werd de zitkamer binnen genodigd om daar de predikant te ontmoeten. Ik begon te vertellen waar de Heere met mijn ziel was begonnen en vertelde van de uitkomst van de werken der wet op mijn gemoed en wanneer mijn ziel tot het Goddelijke leven was geroepen. Ik vertelde hoe ik werd terneergedrukt onder de vloek en de banden der wet, de macht en schuld van de zonde en overtreding. Daarna vertelde ik op welke wijze de Heere Jezus mijn ziel kwam verlossen en vergeving en vrede in mijn hart schonk. De predikant antwoordde: ‘Dat is genoeg.’ Toen ik afdaalde in het water, was mijn ziel intens gelukkig. Ik zag daar Mr. Shorter, welke destijds predikant in Blunsdon Hill was. Hij kondigde aan de rand van het water de gezangen aan; Mr. Husband welke de oprichter van South Moreton was, sprak de hoorders toe en Mr. Hitchcock doopte, welke ook eerder William Tiptaft gedoopt heeft.

Hierna begon de vervolging door de mensen van de Kerk van Engeland. Mijnheer Gadsby uit Manchester kwam in die tijd naar Swindon om in een Independenten gemeente te preken. Dit kwam mij ter ore en ik ging erheen om de geliefde man Gods te horen. Dit was zijn tekst: ‘Wie is Deze, Die van Edom komt met besprenkelde klederen, van Bozra? Deze, Die ver-

sierd is in Zijn gewaad? Die voorttrekt in Zijn grote kracht? Ik ben het, Die in gerechtigheid spreek, Die machtig ben te verlossen.' (Jes. 63:1) Wat beminde ik die man! Want hij noemde alle bijzonderheden van mijn weg. Na de dienst sprak ik hem nog ongeveer een halfuur en onze harten werden in liefde en genegenheid nauw aan elkaar verbonden.